



Wij hebben allemaal doelen in het leven. Sommige halen we sommige niet. Kleine doelen en grote doelen. Wij zijn ook allemaal bereid er veel voor te doen om deze doelen te bereiken. Als het doel bereikt is hebben we het idee dat we een berg verzet hebben. Er worden geen echte bergen verzet, hooguit bergen werk en bergen zweet.

Wat kan een mens allemaal bereiken. Zeker als liefde en ambitie de drijfveren zijn. Of eigenlijk als liefde de drijfveer is en ambitie om de hoek komt kijken.

Een man in India wist letterlijk een berg te bedwingen uit liefde en ambitie. Liefde voor zijn vrouw en ambitie om zijn dorp een snellere toegang te geven tot winkels, ziekenhuis en werk. Dit is zijn verhaal.

Dashrath Manjhi werd geboren in 1934 in het dorpje Gehlaur nabij de stad Gaya. Een arm dorp waar mensen woonden die behoorde tot de laagste kasten. In India bestond toen nog het kasten systeem, officieel vier kasten, de Brahmanen de priesters en geleerde klasse de hoogste klasse, de Kshatriya's de strijders en heersers, de Vaishya's de landbouwers en handelaren en de Shudra's de burgers en arbeiders. En onder deze klasse stonden de kasteloze, de onaanraakbare, de armste groep, de dagloners en alle beroepen die een hindoe niet mag doen, zoals slachter. Tot deze aller armste groep behoorde Dashrath, tot de Dalit, de rateters.

Zijn dorp was een dorp waar vrijwel uitsluitend de Dalit woonden. Er waren geen voorzieningen in het dorp, geen scholen, geen dokter, geen winkels zelfs geen stromend water. Geen elektra. Het dorp was letterlijk geïsoleerd door een bergkam die het dorp afscheidde van de rest van de wereld. Om toegang te krijgen tot de winkels en dergelijke moesten de bewoners over de berg heen. Het pad was eigenlijk niets meer dan een min of meer begaanbaar deel van de voor de rest onbegaanbare bergketen. De afstand tot de dichtstbijzijnde voorzieningen was ongeveer 55 kilometer en alleen lopend te bereiken.

In dit dorp groeide hij op, werd hij verliefd en trouwde uiteindelijk met zijn jeugdliefde en kregen hij en zijn vrouw kinderen. Hij werkte als dagloner aan de andere kant van de berg en moest elke dag de gevaarlijke tocht maken naar zijn werk, maar hij deed het met liefde om zijn gezin te onderhouden. Af

en toe bracht zijn vrouw hem tussen de middag eten zodat zij in elk geval ook overdag nog even in elkaars gezelschap konden zijn.

Tot die ene fatale dag. Dashrath was aan het werk aan de ander kant van de berg als houthakker. Een goede baan werken voor een hout bedrijf. En ook die dag zou zijn vrouw hem eten komen brengen. Het had een aantal dagen geregend en de stenen waren glad dus voorzichtigheid was geboden. En wat regelmatig gebeurde, gebeurde die dag ook. Iemand glee uit en die iemand was de vrouw van Dashrath. Wat er precies gebeurde weet niemand maar zijn viel en kwam ongelukkig terecht. Pas uren later werd zijn door Dashrath gevonden. Hij vond het vreemd dat zijn niet kwam opdagen met zijn lunch en ging zoeken. Toen hij haar vond leefde ze nog maar ze was zwaar gewond. Gezien de afstand tot het ziekenhuis en de verwoning van zijn vrouw restte hem niets anders dan daar met haar in zijn armen te wachten op haar dood die onvermijdelijk kwam. En zo stierf zij in de armen van haar geliefde man. Het was 1960 en Dashrath was 26 jaar.

Die dag nam hij een beslissing die de rest van zijn leven permanent veranderde. Bij hem was de maat vol. Het verlies van zijn geliefde was hem te veel geworden. Vanaf dat moment besloot hij dat de weg naar de dokter korter moest en vooral veiliger. Er waren genoeg doden en gewonden gevallen op de berg. Hij had zijn roeping gevonden. De volgende dag ging hij na het werk aan de slag, eerst vroeg op om het land om te ploegen om zijn gezin te kunnen voorzien van eten. En dan gewapend met een hamer en een beitel de berg op om een pad uit te hakken. Een harde granieten bergketen die het dorp al eeuwenlang isoleerde van de rest van de wereld. Elke dag klom hij de berg op, ongeveer 60 meter omhoog over loszittende stenen, en begon te hakken. Een paar uur lang. Elke dag.

In het begin was er nog niets te zien behalve een dwaas die met een hamer en een beitel de berg op ging om doodmoe terug te keren. Om de volgende dag weer om hoog te gaan. Elke dorp heeft zijn eigen dwaas en hij was de dorpsdwaas. Het duurde enkele weken voordat er zelfs maar een lichte vordering te zien was. Maar Dashrath ging door. Stug en onverzettelijk als de berg waar hij op in aan het hakken was.

Na een paar jaar hakken werd voor het dorp duidelijk waar hij mee bezig was. Er was een glooiing zichtbaar. Langzaam groeide het besef dat waar Dashrath mee bezig was in het voordeel van het dorp kon zijn al geloofde niemand dat het daadwerkelijk zou lukken. Maar ze begonnen wel het spaarzame eten dat zij hadden te delen met hem en zijn gezin zodat hij de hele dag door kon blijven werken aan zijn in hun ogen onmogelijke werk. En hij ging door. Urenlang op de berg hakken met zijn hamer en beitel. Steentje voor steentje weg halend.

Op een dag toen het hele dorp aan het feest vieren was werd onze held gebeten door een gifslang. Gelukkig niet een dodelijke gifslang maar giftig genoeg om goed ziek van te worden als de beet niet behandeld werd. Met een strak geïmproviseerd verband om de beet liep, of meer strompelde hij de hele weg naar het ziekenhuis. Om later weer terug te keren naar de berg om te hakken.

Eindelijk na 22 jaar, het was inmiddels 1982 geworden was hij klaar en had hij een pad in de berg gehakt van ruim 110 meter lang en 9 meter breed. Hiermee werd de reistijd verkort van 55 kilometer naar nog maar 15 kilometer. En wat nog belangrijker was en konden karren over het pad getrokken worden. Het was nog geen glad pad dus met een kar was moeilijk maar mogelijk. Het dorp was eindelijk uit zijn isolement onttrokken.

Maar in Dahrath droom was er een weg gekomen, een echte weg waar eventueel ook auto's overheen konden gaan, met verlichting.

Hij ging op pad maar lokale bestuurders. Het kastestelsel was op dat moment op het platteland nog volop in bedrijf en omdat hij tot de laagste kaste behoorde wilde niemand hem ontvangen. Hij was te min. Maar wie een berg kan verzetten laat zich niet ontmoedigen door een paar bestuurders. Zijn queeste om en weg aangelegd te krijgen gaf hij niet op. Hij bleef aandacht vragen voor zijn project. Zo veel zelfs dat een lokale journalist het op viel en hij er een verhaal over schreef. En dat had resultaat. De landelijke regering nodigde hem uit.

Omdat de trein te duur was besloot Dashrath om te gaan lopen, honderden kilometers en dagen later kwam hij dan eindelijk aan in de hoofdstad New Deli om aldaar weggejaagd te worden door de beveiligers. Niet gehoord keerde hij terug. Om dagen later dezelfde weg weer af te leggen. En met resultaat, hij werd gehoord en uiteindelijk werd er besloten om te kijken naar de mogelijkheden om daar eventueel een weg aan te leggen, heel vaag allemaal maar voldoende voor Dashrath om met een goed gevoel terug te lopen, het was inmiddels 2002 geworden.

Het zou nog en aantal jaar duren voordat er begonnen werd met de voorbereidingen voor de weg. In 2017 werd begonnen met de daadwerkelijk voorbereidingen en begonnen ze met de aanleg. Helaas heeft Dashrath zijn droom niet bewaarheid zien worden, hij stierf arm in augustus 2017 ruim voordat de weg af was.

Zijn leven eindigde maar zijn verhaal niet. Hij werd vereeuwigd met een standbeeld in zijn dorp, een postzegel en een film. Als er iemand op aarde het toonbeeld was van onverzettelijkheid en geduld dat was het deze man wel. Door liefde gedreven wist hij uiteindelijk een heel dorp aan het isolement te onttrekken. Het dorp werd een centrum voor de omliggende dorpen. Hier kwam een school, winkels en een ziekenhuis voor de hele omgeving. Niet alleen zijn dorp profiteerde van de weg maar nog een negen andere dorpen waarvan de bewoners anders ook over de berg moesten.